

Og man skal dog lære af sine Fejl; det er undskyldeligt at begaa Dumheder, det gøre vi alle sammen, men Forskellen mellem kloge og dumme Mennesker er den, at de kloge lære af deres Dumheder. Saa begaa de nye Dumheder, men hvorfor stadig begaa de samme Dumheder? I denne Gennemgang havde imidlertid det ærede Medlem Brug for stigende Toldindtægter, derfor fik vi det gode Aar 1910 frem, og derfor fik vi Anvisning paa, at vi skulde følge med i de kvartalsvise, respektive maanedlige Opgørelser af Toldindtægterne. Det ærede Medlem havde Brug for stigende Toldindtægter. Naa, jeg tror, at han i Virkeligheden dér har nogen Ret. Toldafgifter ere overhovedet fortræffelige, de have bl. a. den fortræffelige Egenskab, at de stige af sig selv, efterhaanden som den økonomiske Udvikling forbedres. Der er det ærede Medlem inde paa noget rigtigt; det er med andre Ord nye Toldafgifter, vi skulde have, det er den rigtige Vej. Derfor synes jeg, det ikke var konsekvent, naar han bagefter advarede mod Forbrugsafgifter og endogsaa, saa vidt jeg forstod ham — men jeg maa udtrykkelig tage det Forbehold, at jeg ikke er vis paa, at jeg har forstaaet ham —, var inde paa nogle Betragtninger, som gik i Retning af, at alt for stor Forøgelse af Forbrugsafgifterne udtørrer Sparsommelighedens Kilde. Det glædede mig ogsaa at høre, at et æret Medlem gjorde opmærksom paa, at Nettoindtægterne her i Landet ogsaa blive beskattede kommunalt. Det er ganske rigtigt; de blive endogsaa i visse Kommuner beskattede temmelig glubsk, og dette er da en Grund mere til ikke at fortsætte saa rask paa Formue- og Indtægtsskattens Vej, som den ærede Regering er inde paa; thi ad denne Vej, den personlige og direkte Beskatnings Vej, bliver der, naar man lægger Statskatterne og de kommunale Skatter sammen, tilstrækkelig lagt Beslag paa Skatteydernes Pengepung. Det er en gammel finansvidenskabelig Sætning, som den højtærede Finansminister kender lige saa vel som jeg, at man overhovedet aldrig skal forcere en enkelt Skat; enhver Skat har sine Fejl, og Fejlene træde altid grellere frem, jo større Skatten bliver. Naar man lægger den kommunale Indtægtsskat til den nu forhøjede Statsindtægtsskat, kommer man op til Højder, som ville stille den personlige di-

rette Beskatnings Fejl og manglende Fortrin i den grellreste Belysning.

Men det, som er Hovedsagen, turde, saaledes som jeg ser paa Sagen, være dette, at naar man i stigende Omfang gaar over til Produktionsafgifter, bør man dog ikke vælge saadanne, der falde paa den indenlandske Produktion og genere dansk Erhvervsliv, men det er en ligefrem Pligt overfor det danske Erhvervsliv at holde dette saa meget som muligt fri af generende Skattepaalæg og holde sig til den udenlandske Produktion, saaledes som man kan beskatte den gennem Toldafgifterne. Dette er for mig et Hovedsynspunkt i Sagen: Hvorfor skulle vi ind paa at genere dansk Produktion? Det er jo dog ikke Tider til at gøre nogen Del af dansk Erhvervsvirksomhed Afbæk. Dette turde være en af de væsentligste Indvendinger mod en yderligere Forhøjelse af Ølskatten, at man derigennem følelig vil genere Ølproduktionen, at man, som det er blevet gjort opmærksom paa fra forskellig Side her i Tinget, ved den betydelige Nedgang i Omsætningen, som utvivlsomt vil blive Følgen af denne Afgift, vil tvinge disse Virksomheder ind paa at formindske deres Produktion, afskedige en Del af deres Personale og derigennem skabe økonomisk Fortræd i vide Kredse. Med Hensyn til Ølskatten vil jeg for det første minde ganske kortelig om, hvorledes vi overhovedet ere komne ind paa denne Skat. Thi efter min Mening er der et forpligtende Moment i denne Skats Historie. Da den i sin Tid blev vedtagen, var det en underforstaaet Forudsætning, at der skulde følge en blot nogenlunde tilsvarende Beskatning af Alkoholen i Brændevin lige i Hælene, ellers vilde man fornuftigvis ikke — og det kan man se af al Motivering den Gang — være gaaet til en saa stor Skat som 7 Kr. pr. Tønde, som man den Gang gik til. Men ikke alene kom der ikke senere nogen saadan Beskatning af Alkohol i Brændevin, men man gik endogsaa højere med Ølskatten. Nu var der ganske vist den Omstændighed, at da man skulde gaa op fra 7 til 10 Kr. pr. Td., skete der et Tilbud fra Gl. Carlsberg-Bryggeriets Side om, at dette Bryggeri selv vilde bære Skatten, og som Følge deraf kunde man vente, at de øvrige Bryggerier simpelt hen paa Grund